

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

579 היומי

גיטין דף נ"ה למסקנא

דף נ"ה ע"א

א. אשה יוצאת בגט שלא מדעתה. ולפיכך: החרשת שהשיאה אביה כשהיא קטנה, מקבלת את גיטה. וכן מי שאמר לעדים שלא בפני אשתו: ראו גט זה שאני נותן לאשתי, וחזר ואמר לה כנסי שטר חוב זה ולא הודיע לה שהוא גט, מגורשת.

ב. קטנה בת ישראל יתומה, שנשאת לכהן בנישואין דרבנן, אוכלת בתרומה. ואם מתה, בעלה יורשה. אבל חרשת שנישאת לפקח בנישואין דרבנן לא אכלה, שמא יאכיל חרש בפקחת שהיא מוזהרת מן התורה. וגם תרומה דרבנן לא תאכל, שמא תאכל תרומה דאורייתא. (אבל בנישואי קטנה לא גזרו שמא יאכיל קטן לגדולה, שלא תקנו חכמים נישואין לקטן).

ג. גזל מריש ובנאו בבירה, לבית שמאי מקעקע את כולה ומחזיר מריש לבעליו, ולבית הלל אין לו אלא דמי מריש בלבד משום תקנת השבים.

דף נ"ה ע"ב

א. חטאת הגזולה, אם נודעה לרבים שהיא גזולה, אינה מכפרת. ואם לא נודעה מכפרת. ונחלקו אמוראים בדין זה: לשיטת עולא, מן התורה אינה מכפרת כלל, שייאוש אינו קונה, וחכמים תקנו שתכפר כשלא נודעה, שלא יהיו כהנים עצבים שאכלו חולין בעזרה. לשיטת רבי יהודה, מן התורה מכפרת בכל אופן, כי ייאוש קונה, וחכמים תקנו שלא תכפר כשנודעה, שלא יאמרו מזבח אוכל גזילות.

ב. עולה גזולה שלא נודעה לרבים, לעולא אינה מכפרת, שאין בה אכילה לכהנים ולא יהיו עצבים. ולרבי יהודה מכפרת.

ג. גנב והקדיש, ואחר כך טבח ומכר, משלם תשלומי כפל, ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה, לפי שבשעת טביחה ומכירה היתה של הקדש. ואם שחטה בחוץ, ענוש כרת. ו"א משום שייאוש לבד קונה. ו"א שחכמים העמידוהו ברשותו משעה שהקדישה, כדי שיתחייב בכרת. אבל גיזותיה וולדותיה אינם שלו, שלא העמידוהו ברשותו משעת גזילה, כדי שלא יהא חוטא נשכר.

ד. גוי שביקש להרוג את ישראל, ואמר לו שא קרקע זו והניחני, הרי הוא 'סיקריקון'. והקונה ממנו קרקע, אם לא היה לו אימת המלכות, הרי היא של גוי, שהישראל מקנה לו את הקרקע מחמת אנסו. אבל אם היה לגוי אימת המלכות, בדעתו של ישראל לתבעו למחר, והקונה ממנו לא קנה. ואם קנאה משניהם, אם קנה תחילה מן הסיקריקון ואחר כך ממי שמכרו לו, לא קנה. (שעשאו מיראה, או משום שהראשון קשה לו והשני נוח הימנו). אבל אם קנה מן הישראל תחילה, הרי היא שלו.

ה. בית דין שלאחריהן תקנו, שהקונה מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע (ששיערו שהזויל לסיקריקון בשיעור רביע). ואם ביד הבעלים לקנות ממנו, הם קודמים לכל אדם. ואם שהתה אצל סיקריקון שנים עשר חודש, כל הקודם זכה אבל נותן לבעלים רביע.

ו. שלשה גזירות גזר טיטוס, גזירה ראשונה שהמוצא אדם מישראל ולא הרגו יהרגוהו, גזירה שניה שההורג ישראל צריך לשלם ארבע דינרים, וגזירה שלישית שההורג את הישראל יהרגוהו. ולפיכך: בשעת גזירה ראשונה ושניה, לא היה לסיקריקון אימת המלכות, והקרקע שלו. אבל בשעת גזירה שלישית, לא קנאה.

~~~~~

לומד יקרו אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר

לכתובת: 7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com